

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **V. R.**, nar. , státní příslušnost , t. č. v Z. B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2014, č. j. OAM-84/LE-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2014, č. j. OAM-84/LE-BE02-PS-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2014, č. j. OAM-84/LE-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 5. 9. 2014.

V žalobě namítá porušení § 2, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Tvrdí, že žalovaný aplikoval § 46a zákona o

azylu nesprávně, když dostatečně nezhodnotil, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Uvádí, že na území České republiky (dále jen „ČR“) pobýval oprávněně po dobu pěti let až do doby, kdy mu byl odcizen cestovní doklad. Situaci řešil se zastupitelským úřadem země původu, kde mu bylo řečeno, že nový doklad si musí vybavit na Ukrajině, kam se žalobce z důvodů, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, nemohl vrátit. Protože neměl cestovní doklad, nemohl si ani prodloužit dlouhodobý pobyt a následně mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Podal žádost o mezinárodní ochranu, již nebylo vyhověno, neuspěl ani s žalobou k soudu a kasační stížnost Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) odmítl. Rozhodnutí mu bylo doručeno fikcí a žalobce nevěděl, že pozbyl oprávnění pobývat na území ČR. Toto jednání podle názoru žalobce nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a zákona o azylu. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151.

Žalobce je dále přesvědčen, že žalovaný nedostatečně zohlednil individuální okolnosti jeho života a nepřihlédl k jeho celkové životní situaci. Na území ČR měl od roku 2008 povolen dlouhodobý pobyt, nejprve za účelem zaměstnání, posléze za účelem podnikání. Na území ČR si vytvořil síť přátel a známých, hovoří dobře česky, až do ztráty povolení k pobytu přispíval do systému zdravotního a sociálního pojištění. V zemi původu nemá žádné vazby a nemá se kam vrátit. Bezpečnostní situace na Ukrajině je momentálně velmi nejistá a v případě návratu by musel s velkou pravděpodobností nastoupit do armády.

Žalobce rovněž poukazuje na nepřiměřenost maximální délky povinnosti setrvat v ZZC. Současně žalovanému vytýká, že nezhodnotil alternativy k povinnosti setrvat v ZZC, což považuje za porušení čl. 5 Úmluvy i Doporučení UNHCR k zajišťování cizinců z roku 2012. Žalobce rovněž uvádí, že v případě propuštění ze ZZC se může zdržovat na hlášené adrese u známých a v případě potřeby se pravidelně hlásit českým úřadům.

Žalobce je toho názoru, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění vyžadované § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný byl povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Namísto toho pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR. Zejména neuvádí, v čem konkrétně vidí nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek. Odkázal na správní spis a napadené rozhodnutí. Nesouhlasí s námitkou aplikace § 46a zákona o azylu v rozporu s ustálenou judikaturou, ani s námitkou, že dospěl k nesprávnému závěru o tom, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce nesplnil povinnost plynoucí z uděleného výjezdního víza a v rozporu s vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění se i nadále zdržoval na území ČR bez povolení k pobytu, bez cestovního dokladu, bez stálé adresy a bez prostředků k pobytu. Námitku týkající se osobních poměrů a stupni integrace žalobce do společnosti žalovaný považuje za obecnou, neboť žalobce hovoří pouze o „síti přátel a známých“ bez dalšího upřesnění. Žalovaný se neztotožňuje ani s tvrzeným porušením čl. 5 a čl. 8 Úmluvy. K námitce žalobce vůči stanovené délce setrvání v ZZC žalovaný uvádí, že

dobu setrvání byla určena v souladu se zákonnou úpravou, tj. do vycestování žalobce, maximálně však po dobu 120 dní. Námitka absence úvah o alternativách k povinnosti setrvat v ZZC rovněž není důvodná, protože žalobce nemá na území stálou adresu a ani žádné prostředky k pobytu. Podle názoru žalovaného nebylo napadené rozhodnutí žalobou zpochybněno. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2008 za prací. Na území ČR měl do 9. 6. 2010 povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Od 21. 7. 2010 pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu jako výkonný manažer. Toto povolení vypršelo dne 15. 7. 2012. Po skončení jeho platnosti si ho žalobce neprodloužil a od 16. 7. 2012 pobývá a území ČR neoprávněně bez platného povolení k pobytu. Dne 16. 8. 2012 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku a byl mu vydán výjezdní příkaz. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce opožděně odvolal. Odvolání bylo Policií ČR, Ředitelstvím služby cizinecké policie, zamítnuto a rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 22. 8. 2012. Dne 10. 9. 2012 bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Řízení bylo skončeno rozhodnutím NSS ze dne 31. 7. 2013, č.j. 7 Azs 10/2013-39, kterým byla kasační stížnost odmítnuta. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí, neboť na adrese, kterou uvedl, si je nepřevzal. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 9. 2013, od 7. 9. 2013 se žalobce zdržuje na území ČR neoprávněně. Dne 28. 4. 2014 byl žalobce Policií ČR zajištěn a umístěn do ZZC. Do protokolu ze dne 6. 5. 2014 uvedl, že na území ČR se nenachází žádná osoba, která by se žalobcem byla v příbuzenském vztahu, nemá žádné příbuzné a na Ukrajinu se vrátit nechce, neboť jej vydírají lichváři, kteří po něm chtějí úroky z již splaceného dluhu, a rovněž se obává, že by v případě návratu byl povolán do armády. Mimo to uvádí, že mluví rusky, ukrajinsky neumí, takže by měl s Ukrajinci problémy.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce považuje napaden rozhodnutí za nezákonné z řady důvodů, mimo jiné poukazuje na nepřiměřenost doby, po kterou mu byla uložena povinnost setrvat v ZZC, a na absenci odůvodnění maximální zákonné délky trvání této povinnosti. Námitku shledal soud důvodnou. Odkazuje na judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, v němž bylo vysloveno, že z jazykového výkladu ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu lze dovodit, že správní organ má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší, tato doba však nesmí překročit zákonné maximum. Pokud zákon dává správnímu orgánu možnost správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda tyto meze nepřekročil nebo správní uvážení nezneužil. NSS se dále zabývá podobným institutem, kterým je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona o pobytu cizinců) s tím, že závěry judikatury (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-93) o nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění lze analogicky vztáhnout i na rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC podle zákon o azylu. Žalovaný proto podle NSS musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Žalovaný rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 5. 9. 2014. Tuto část výroku však žádným způsobem neodůvodnil. Proto je rozhodnutí žalovaného v rozsahu stanovení doby zajištění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Přes shora uvedený důvod zrušení napadeného rozhodnutí považuje soud za potřebné vyjádřit se s ohledem na efektivitu dalšího správního řízení i k dalším žalobním námitkám.

Žalobce nepopírá, že od určité doby porušoval právní předpisy týkající se pobytu cizinců na území ČR. Domnívá se však, že neoprávněný pobyt a vydané rozhodnutí o správním vyhoštění samy o sobě neodůvodňují závěr o nebezpečí pro veřejný pořádek.

Soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným v napadeném rozhodnutí skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. K pojmu veřejný pořádek odkazuje soud na svou dosavadní judikaturu a obecně konstatuje, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, může být narušením veřejného pořádku jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Podle soudu není sama okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Přeroste-li však takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se

správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

K tomu soud dodává, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2008, do 9. 6. 2010 měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání. Od 21. 7. 2010 pobýval žalobce na území ČR rovněž na dlouhodobý pobyt jako výkonný manažer. Tento pobyt skončil 15. 7. 2012, aniž by si ho žalobce prodloužil. Od 16. 7. 2012 pobývá na území ČR neoprávněně. Dne 16. 8. 2012 bylo žalobci vydáno správní vyhoštění, byl mu vydán výjezdní příkaz s platností do 5. 9. 2012 a současně byl zařazen do evidence nežádoucích osob, a to od 22. 8. 2012 do 7. 10. 2014. Odvolání proti správnímu vyhoštění bylo zamítnuto pro opožděnost. Žalovaný dále uvedl, že dne 10. 9. 2012 bylo s žalobcem zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žádost byla zamítnuta a žalobce neuspěl ani v řízení před krajským soudem. Kasační stížnost NSS odmítl, přičemž toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 6. 9. 2013 fíkcí, protože nepřebíral poštu na adrese N. K., H. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce od 7. 9. 2013 mařil výkon správního vyhoštění, které nabylo právní moci dne 22. 8. 2012. V době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění z území ČR nevycestoval a pobýval tak až do svého zajištění dne 28. 4. 2014 na území ČR neoprávněně. Žalovaný dále uvedl, že žalobce ztratil v roce 2012 cestovní doklad, ale o vydání nového nepožádal. V Praze pobývá na různých místech u známých, stálou adresu nemá a nemá ani finanční prostředky na pobyt a na vycestování. Neuvedl žádný závažný důvod, který by omlouval jeho předešlé jednání.

Za situace, kdy žalovaný uvedl všechny popsané skutečnosti v rámci rekapitulace zjištěného skutkového stavu, je zjevné, že vzal všechny tyto skutečnosti při svém rozhodování v úvahu a pro svůj závěr dostatečným způsobem zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat. Podle názoru soudu není nutné trvat na tom, aby žalovaný, pokud v rozhodnutí uvede zjištěné skutečnosti, jež mají oporu ve správním spise, tyto opakoval v rámci své právní úvahy. Uvede-li, že na základě zjištěných skutečností dospěl k určitému právnímu závěru, je nepochybné, že všechny tyto skutečnosti byly podkladem pro jeho právní úvahu. Takové odůvodnění není na závalu, a to ani přes jeho stručnost, neboť ta je vyvolána povinností žalovaného rozhodnout v krátké (pětidenní) lhůtě podle § 46a odst. 2 zákona o azylu. Podstatné je, že jde o odůvodnění výstižné a přezkoumatelné.

V dané věci je z napadeného rozhodnutí zjevné, že žalovaný vzal v úvahu dosavadní délku pobytu žalobce na území ČR, kterou ve svém rozhodnutí přesně identifikoval, a s tím související stupeň integrace žalobce do zdejší společnosti. Nehodnotil-li žalovaný tuto okolnost ve prospěch žalobce, neznamená to, že ji pominul. Pokud jde o cestovní pas je z podkladových materiálů patrné, že žalobce tímto dokladem nedisponuje. Ze skutkových zjištění nevyplynuly ani žádné okolnosti dokládající existenci soukromého života žalobce na území ČR. V tomto směru žalobce neuvedl žádnou podstatnou okolnost. Do protokolu ze dne 6. 5. 2014 uvedl pouze to, že na území ČR se nenachází žádná osoba, která by s ním byla v příbuzenském vztahu, nemá žádné příbuzné a na Ukrajinu se vrátit nechce, neboť jej vydírají lichváři, kteří po něm chtějí úroky z již splaceného dluhu, a rovněž se obává, že by

v případě návratu byl povolán do armády. Navíc mluví rusky, ukrajinsky neumí, takže by měl s Ukrajinci problémy. Shodně se pak v tomto směru vyjádřil i v žádosti o udělení mezinárodní ochrany (v pořadí již druhé), jež byla s žalobcem sepsána v den vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nezvažoval alternativy k uložení povinnosti setrvat v ZZC, protože § 46a zákona o azylu žádné alternativy ani neobsahuje, čímž se tento institut dostává do rozporu s čl. 5 Úmluvy. Uvedená námitka není důvodná. Alternativou k povinnosti setrvat po dobu azylového řízení v ZZC, je možnost pobývat v pobytovém středisku či na jiné hlášené adrese. Jsou to pak individuální okolnosti, v důsledku kterých může správní orgán dospět k závěru, že je zapotřebí, aby byl cizinec po dobu azylového řízení umístěn v ZZC. V této úvaze a postupu správního orgánu je tedy již zahrnuta úvaha o tom, že pobyt cizince nelze upravit jiným alternativním způsobem. Není přitom na závadu, že tato okolnost není výslovně uvedena v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť z něho implicitně vyplývá. Soud je proto toho názoru, že v případě žalobce (maření správního vyhoštění a nenahlášení změny adresy) nebylo přiměřenější cesty, než jej zajistit, aby bylo vůbec možné řízení o udělení mezinárodní ochrany efektivně vést. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani žalobní tvrzení, že by se žalobce zdržoval na adrese u svých známých, neboť jde o tvrzení nekonkrétní bez označení přesné adresy. Ostatně, i kdyby tak žalobce postupoval, nelze tomuto jeho tvrzení přičítat odpovídající váhu, a to s přihlédnutím k jeho dosavadnímu jednání. Na hlášené adrese se nezdržoval a muselo mu proto být doručováno fiktivně.

Soud neshledal opodstatněnou ani námitku poukazující na to, že žalovaný pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný Policií ČR. Postup, kdy žalovaný pro své rozhodnutí využil informace zjištěné v předchozím řízení, nepovažuje soud za chybný. Vychází přitom z rozsudku NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, v němž konstatoval, že „*[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.*“

Z obsahu spisu plyne, že žalobce setrvává na území ČR, ač k tomu není oprávněn, a to i poté, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění, maří výkon správního rozhodnutí, nerespektoval vydaný výjezdní příkaz, neuspěl v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, nemá potřebné doklady k pobytu na území ČR (cestovní pas ztratil a o nový nepožádal), nezdržoval se na uváděné adrese, změnu pobytu neoznámil a nemá ani dostatek finančních prostředků na pobyt a vycestování. Soud proto uzavírá, že také podle jeho názoru představují všechny výše popsání okolnosti ve svém souhrnu dostatečně intenzivní ohrožení veřejného pořádku.

Pokud jde o obavu žalobce z vývoje na Ukrajině, o níž se zmínil jak v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak v žalobě, bude se jí žalovaný zabývat až v rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v jehož rámci bude povinen posoudit podmínky pro případné

udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Tato námitka proto není z pohledu přezkumu napadeného rozhodnutí významná.

Z výše uvedených důvodů zrušil soud rozhodnutí žalovaného a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 76 odst. 4 s. ř. s.). Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval ústní jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobkyni, které by jako úspěšné účastnici řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 3. června 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 3. 6. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Alena Léblová